

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/63/2017
Identifikačné číslo spisu:	1711205095
Dátum vydania rozhodnutia:	23.08.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1711205095.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: C., bytom G., zastúpená obchodnou spoločnosťou MAPLE & FISH s. r. o., so sídlom Dunajská 15/A, 811 08 Bratislava, IČO: 36 718 432, v mene ktorej koná konateľ a advokát: JUDr. Viliam Karas, proti žalovanému: Zoznam, s. r. o., so sídlom Viedenská cesta 3-7, 851 01 Bratislava, IČO: 36 029 076, zastúpený JUDr. Rudolfom Adamčíkom, advokátom so sídlom Liptovská 2/A, Bratislava, o ochranu osobnosti, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 9 C 117/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2016 sp. zn. 4 Co 464/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. mája 2015 č. k. 9 C 117/2011-489 uložil žalovanému povinnosť doručiť žalobkyni do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku list podpísaný konateľom žalovaného, opatrený dátumom jeho vystavenia, predmetom ktorého bude ospravedlnenie za uverejnenie pravdu skresľujúcich a nepravdivých tvrdení difamujúceho charakteru vo vzťahu k jej osobe, v článkoch z 10. marca 2011 a 14. marca 2011, uverejnených na internetovom portáli www.topky.sk z dôvodu, že uvedeným konaním žalovaný neoprávnene zasiahol do občianskej cti, dôstojnosti, vážnosti a súkromného života žalobkyne. Zároveň žalovaného súd prvej inštancie zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 40 000,- Eur a trovy konania. Vo zvyšku žalobu zamietol. Súd prvej inštancie rozhodol v poradi druhým rozsudkom po tom, čo bol jeho prvý rozsudok uznesením Krajského súdu v Bratislave z 12. novembra 2014 sp. zn. 4 Co 489/2013 zrušený a vrátený z dôvodu, že súdu prvej inštancie uložil zaoberať sa vykonateľnosťou petitu žaloby vzhľadom na absenciu lehoty vo výroku rozsudku, po ktorú má byť plnenie - zverejnenie ospravedlnenia zverejnené na príslušnom portáli. Po pripustení zmeny petitu a následnom vykonanom dokazovaní a zhodnotení skutkového stavu súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná z väčšej časti dôvodne. Žalovaný zverejnil dva články o žalobkyni, obsahom ktorých boli informácie z jej súkromného a

intímneho života a použil tu skutkové tvrdenia. Už samotným zverejnením informácií narušil žalovaný podľa súdu prvej inštancie intímnu sféru žalobkyne spôsobom, ktorý je možné označiť ako neoprávnený zásah do jej práva na súkromie. Žalobkyňa nie je verejným činiteľom, je „iba“ mediálne známa. Jej súkromie nie je vecou verejnou a nie je verejným záujmom vedieť s kým žalobkyňa žije a čím sa tento človek živí, alebo v minulosti živil. Na žalobkyňu sa podľa súdu prvej inštancie nevzťahuje tzv. „vyššia miera kritiky“, ako je to napr. u ústavných činiteľov, politikov, osôb verejného života a podobne. V žiadnom prípade sa podľa súdu prvej inštancie nemožno stotožniť so záverom, že v danom prípade existovala naliehavá spoločenská potreba, ktorá by legitimizovala zverejnenie informácií zo súkromného a intimného života žalobkyne. Posúdiac samotnú koncepciu článkov, je súd prvej inštancie toho názoru, že žalovaný vychádzal z neznámeho zdroja, ktorý uznal za dôveryhodný a zverejnil informácie týkajúce sa minulosti priateľa žalobkyne. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dovodil, že žalovaný neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobkyne, a to predovšetkým práva na súkromie. Dospel k záveru, že v spôsobe, akým bol neoprávnený zásah žalovaným realizovaný, kde a v akom rozsahu, primárna forma zadostučinenia formou ospravedlnenia je nepostačujúca, stráca svoju účelnosť a dôraznosť. Zásah do práv žalobkyne mal extrémne širokú pôsobnosť. Predmetné články boli dostupné na portáli niekoľko týždňov a žalovaný ich odstránil až na základe predbežného opatrenia súdu. Súd prvej inštancie konštatoval, že pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy prihliadol predovšetkým na formu, akou k neoprávnenému zásahu došlo, k jeho širokej publicite a dĺžke trvania. Žalobkyňa bola zasiahnutá takmer vo všetkých oblastiach. Na poli rodinnom bola nútená ukončiť vzťah s jej priateľom, zverejnené informácie zasiahli jej deti, vyvolali konflikty s jej bývalým manželom. Na poli pracovnom prestala byť tzv. dobrou značkou a pre niektorých klientov sa stala nedôveryhodnou. Priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy by podľa súdu prvej inštancie mala pomôcť tieto nežiaduce následky napraviť tiež s ohľadom na to, že stále existuje riziko zneužitia zverejnených informácií v neprospech žalobkyne.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 28. septembra 2016 sp. zn. 4 Co 464/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uviedol, že súd prvej inštancie v danom prípade v potrebnom rozsahu vykonal a správne vyhodnotil dôkazy pre posúdenie opodstatnenosti uplatneného nároku a žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne na takto zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré správne vyložil. Nezistil v postupe súdu prvej inštancie ani z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne právne posúdenie vo veci. Odvolací súd mal za to, že v prvom článku žalovaného ide o uverejnenie skutkových tvrdení, ktorých pravdivosť v konaní preukázaná nebola. V druhom relevantnom článku uverejnenom žalovaným sú vytýkané výroky hodnotiacimi úsudkami autora článku, ktoré možno hodnotiť ako kritiku neoprávnenú vzhľadom na neprimeranosť expresívnosti vyjadrení v článku oproti spoločenskej potrebe zásahu do osobnostných práv žalobkyne. Ako opodstatnená sa odvolaciemu súdu javí aj výška priznaného nemajetkového zadostučinenia. Nestotožnil sa s odvolacou námietkou žalovaného o procesnej vade súdu prvej inštancie spočívajúcej v nevykonaní dôkazov, ktoré nastali až po vydaní zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vo veci. Zhodne s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno o neoprávnenom zásahu žalovaného do jej osobnostných práv, ako aj o jej nároku na požadované morálne i peňažné zadostučinenie. Obsah odvolania nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených.

3. Žalovaný proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie z dôvodu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) a rozhodnutie vychádza z právneho posúdenia veci, ktorým sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Žalovaný tvrdí, že súd prvej inštancie nezistil riadne skutkový stav, lebo nevykonával dôkazy navrhnuté a predložené žalovaným v priebehu prvého odvolacieho konania a následne aj v priebehu opakovaného konania na súde prvej inštancie, čím bolo podľa neho porušené právo žalovaného na spravodlivý proces. Názor odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie nebol po zrušení a vrátení veci na nové konanie s vysloveným právnym názorom

odvolacieho súdu povinný a oprávnený polemizovať a hodnotiť ho, rovnako nebol povinný a ani oprávnený realizovať úkony nad rámec tých, ktoré mu boli v zmysle zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu uložené za povinnosť, je podľa žalovaného v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou. Namieta, že len vykonaním navrhovaných dôkazov mohol súd prvej inštancie a následne odvolací súd zistiť, či skutkové zistenia vyplývajúce z tohto žalovaným navrhovaného dokazovania mohli zmeniť poznatky o skutkovom stave do takej miery, že tým je prekonaná viazanosť súdu právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v prvom zrušujúcom uznesení. Podľa žalovaného skutočnosť, že neboli v konaní tieto dôkazy vykonané, bolo postupom súdu žalovanému odňaté právo preukázať rozhodujúce skutočnosti ním navrhovanými dôkazmi, čím došlo k porušeniu jeho ústavného práva na spravodlivý proces. To podľa neho platí aj pre nevykonanie dôkazu výsluchom svedka X. na okolnosti jeho vzťahu so žalobkyňou a dôvodov jeho skončenia. Tvrdenie odvolacieho súdu, že žalobkyňa nie je osobou verejného záujmu, je podľa žalovaného v rozpore s judikatúrou. Kritika je podľa žalovaného oprávneným predmetom záujmu pokiaľ sa týka osoby, ktorá žije v spoločnej domácnosti s osobou verejného záujmu. Poukázal na to, že tým, že sa odvolací súd stotožnil s právnym posúdením otázky legitimacy, primeranosti tvrdení faktov a hodnotiacich úsudkov zverejnených v žalovaných článkoch, nerešpektoval právo na slobodu prejavu. Žalované články podľa žalovaného žiadnym spôsobom nedifamovali osobu žalobkyne.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla nedôvodné dovolanie žalovaného odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť podľa § 447 písm. c/ CSP.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho

prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

17. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, ako aj v zmysle § 421 CSP.

18. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady

zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

19. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

20. Trojčlenný senát 7 C najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalovaného len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jeho dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

21. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

22. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

24. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

25. Žalovaný tvrdí, že súd prvej inštancie nezistil riadne skutkový stav, lebo nevykonal dôkazy navrhnuté a predložené žalovaným v priebehu prvého odvolacieho konania a následne aj v priebehu opakovaného konania na súde prvej inštancie, čím bolo podľa neho porušené právo žalovaného na spravodlivý proces. Názor odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie nebol povinný a ani oprávnený po zrušení a vrátení veci na nové konanie a rozhodnutie s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu polemizovať a hodnotiť ho, rovnako nebol povinný a ani oprávnený realizovať úkony nad rámec tých, ktoré mu boli v zmysle zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu uložené za povinnosť, je podľa žalovaného v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou. Dovolací súd poukazuje na právnu úpravu účinnú do 30. júna 2016, kedy platilo, že súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie strán sporu. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie

rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

26. Dovolací súd teda poznamenáva, že nevykonanie dôkazu opaku, a to nevykonanie dôkazov, že sa žalobkyňa stala tvárou reklamnej kampane obchodného reťazca LIDL a teda nemohla byť „zlou značkou“, ktoré žalovaný nemohol označiť v rámci pôvodného konania pred súdom prvej inštancie, keďže k týmto skutočnostiam došlo až v roku 2014, neboli zásahom súdu do práva na spravodlivý proces ani nesprávnym procesným postupom súdu znemožňujúcim žalovanému, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňoval jemu patriace procesné oprávnenia.

27. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nezakladalo vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotil niektorý z vykonaných dôkazov, mohlo byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladala prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

28. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnnej od 1. júla 2016.

29. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

30. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

31. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

32. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

33. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalovaného podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

34. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.